

РЕШЕНИЕ

№ 1421

гр. София, 01.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **9865** по описа за **2012** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище С., против решение по н.а.х.д. № 3254 по описа на Софийски районен съд за 2012г., Наказателно отделение, 110-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-2203258 от 11.10.2011г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С..

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необосновано по подробни съображения за неправилно установена фактическа обстановка, установяване на нарушението по искане на касатора във вр. чл. 62, ал. 4 КТ, издадено предписание и незабавното му изпълнение. Твърди подадено уведомление по електронен път за регистрация на трудовия договор на Р. Г. Т., във връзка с което е следвало да бъде уведомена за неприемането му. Твърди несправедливост на наложената имуществена санкция, а деянието следвало да се квалифицира като маловажно по смисъла на чл. 415в КТ в редакцията на разпоредбата към датата на съставянето на АУАН. Прави искане за прилагане на чл. 415 в от КТ или намаляване на санкцията, тъй като била прекомерна.

По тези съображения, поддържани и в съдебно заседание чрез упълномощен адвокат Е. от САК, се иска от съда да постанови отмяна на решението и НП.

Ответната страна – Дирекция „Инспекция по труда” – С., представлявана от юрисконсулт Т., оспорва жалбата като неоснователна, а решението правилно - иска от съда да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е частично основателна досежно искането за намаляване на размера на наложената имуществена санкция.

Административен съд София град, IV-ти касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-2203258 от 11.10.2011г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв., на основание чл. чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл. 62, ал.3 от КТ.

Съдът е приел, че от доказателствата по делото се установило безспорно, че касаторът не е изпратил уведомление в законоустановения тридневен срок по чл. 62, ал.3 КТ за сключения с Р. Г. Т. на 01.11.2010г. трудов договор, представляващо нарушение на същата разпоредба, с оглед на което и законосъобразното ангажиране на административно-наказателната отговорност на касатора по чл. 414, ал.3 КТ чрез процесното НП, при издаването на което не били допуснати съществени процесуални нарушения, както и при издаването на акт за установяване на нарушение (АУАН) на 16.09.2011г.

Съдът е изложил мотиви, че случаят не е маловажен и не е приложима разпоредбата на чл. 415в КТ, предвид последващата ѝ нова алинея 2, която изрично изключва преценката като маловажен случай на нарушение по чл. 62, ал.1 и ал.3 КТ.

Настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е подадена в срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК при осъществяване на касационен контрол по отношение на решенията на районните съдилища по ЗАНН касационната инстанция следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон. Не са налице основания, обуславящи недопустимост и нищожност на обжалваното решение.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

Съдът споделя изводите за доказано извършване на нарушение по чл.62, ал.3 от КТ. Неоснователни са възраженията за подадено по електронен път съобщение в срока по чл. 62, ал.3 КТ, за което не е било върнато съобщение за нередовности. В случай, че такива доказателства са съществували, касаторът е следвало да ги ангажира още пред първата инстанция. СРС е направил задълбочен анализ на доказателствата, който касационната инстанция споделя. Правилна е и квалификацията на деянието по чл.62, ал.3 от КТ изискващ в тридневен срок от сключването на трудов договор да бъде изпратено уведомление до органите на Националната агенция за приходите.

Фактите по делото се подкрепят от събраните доказателства. Съгласно АУАН и НП, подкрепени от писмените и гласни доказателства се установява, че към момента на

проверката на 16.09.2011г., че за сключения трудов договор между касатора и Р. Г. Т. на 01.11.2010г., не било подадено уведомление.

От фактите се установява, че посоченото касаторът е констатирал при подаване на уведомление впоследствие за допълнително споразумение към този договор. За нерегистрирането на първоначалния договор уведомил органите на Инспекцията за издаване на предписание съгласно чл. 62, ал. 4 КТ за регистриране на трудовия договор. От разпоредбата следва, че без издаване на задължително предписание, не се допуска регистрация, в случай на пропускане на срока по ал. 3 от последната разпоредба. Също се установява и не е спорно, че протоколът с предписанието е издаден на 16.09.2011г. със срок за изпълнение до 21.09.2011г., като същото било изпълнено още на 19.09.2011г. - първият работен ден след като е връчено. Също неопровергани от доказателствата са доводите, че по конкретното трудово правоотношение работодателят е изпълнявал задълженията си за заплащане на трудовото възнаграждение и внасяне на осигурителни вноски.

Д. в касационната жалба за приложение на чл. 415 в от КТ е основателен. За осъществяване на нарушение и по чл. 414, ал. 3 от КТ, ако се касае за маловажно нарушение, може да се наложи наказание по привилегирания състав на чл. 415 в от КТ. В съответствие с мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. дело № 7/2010 г. на ОС на съдиите на Върховен административен съд и съобразно анализа на нормата на чл. 415 в, ал. 1 от КТ касационната инстанция намира, че действително процесният случай разкрива белезите на маловажен случай, но е приложим привилегираният състав на чл. 415 в, ал. 1 от КТ, която норма се явява специална по отношение на чл. 28 от ЗАНН.

В редакцията към датата на констатиране на нарушението, съответно издаване на процесното НП, цитираната разпоредба е съдържала само един текст без да изключва изрични хипотези от преценката за маловажност, като е относима редакцията след Държавен вестник брой 58/2010, в сила от 30.07.2010г. По смисъла на текста на специалната разпоредба на чл. 415 в КТ, маловажно е нарушението, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. В тази редакция няма ограничение за прилагането ѝ спрямо различните състави на нарушения по КТ,

Ограничението по ал. 2 в редакцията на чл. 415 в КТ след измененията, обнародвани в Държавен вестник бр. 7 от 2012 г. касае и нарушението по чл. 62, ал. 3 КТ, но това ограничение е приложимо само след като изрично е въведено. По аргумент от чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове, чрез стеснително тълкуване при празнота в закона не може да се ангажира административно-наказателна отговорност. Поради посочената принципна забрана, в казуса по делото следва да се приложи редакцията на разпоредбата на чл. 415 в КТ, в сила към датата на констатиране на нарушението.

Във връзка с горното, след като от нарушението не са произтекли вредни последици за работника и същото е отстранено незабавно след установяването му и издаване на задължително предписание по чл. 62, ал. 4 КТ, който е и предвиденият ред, то описаното в процесното НП административно нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл. 415 в от КТ в действащата към датата на издаване на АУАН и НП редакция.

Изложеното води до извод, че решението на СРС е неправилно поради нарушение на

материалния закон в частта на преценката за правилност на наложената санкция. Вместо него поради фактическа и правна изясненост на спора касационната инстанция следва да постанови изменение на НП относно размера на наложеното административно наказание. Нормата на чл.415в от КТ в редакцията към 11.10.2011г. (ДВ, бр. 58 от 2010г.) предвижда, че работодателят се наказва с имуществена санкция от 100 до 300 лв. Съобразно особеностите на конкретното нарушение касационната инстанция намира, че НП следва да бъде изменено относно размера на наложената санкция, като на основание чл.415в от КТ в редакцията към 11.10.2011г. след Държавен вестник, бр. 58 от 2010г. бъде определена имуществена санкция в размер на 100 лева, предвид липсата на изложени мотиви в НП за налагане на индивидуализиране на санкцията в по-висок размер. В посочения смисъл следва да бъде изменено обжалваното пред касационната инстанция съдебно решение.

Воден от горното, Административен съд София град, Четвърти касационен състав
РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение по н.а.х.д. № 3254 по описа на Софийски районен съд за 2012г., Наказателно отделение, 110 състав, като

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-2203258 от 11.10.2011г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл. чл. 414, ал.3 от Кодекса на труда за нарушение на чл. 62, ал.3 от същия кодекс, на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище С., е наложена имуществена санкция, като на основание чл. 415в от Кодекса на труда определя имуществената санкция в размер на 100 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: